

Talking heads

Jasmijn Post, Kurt Snoekx, Michel Verlinden en Tom Zonderman breken hun hoofd over de kunst van het leven

JASMIJN POST

Speciale festivals die het werk van vrouwen promoten: zijn ze nodig? Ik denk van wel

Dames draaien

NL Een vriendin van me beloofde laarzen dat ze geen boeken meer ging lezen van mannelijke schrijvers. Niet omdat ze iets tegen mannen heeft, maar omdat ze tot nu toe voornamelijk mannen had gelezen, en er daardoor eenwichtig wilde blijven. Wie niet oplet, krijgt voornamelijk werk van mannen voorgeschoteld. Dat geldt voor boekenwinkels, filmzalen en wat we zien op televisie. Werk van vrouwen bestaat even goed, maar je moet meer moeten doen om het te vinden. Misschien komt het doordat vrouwen minder tijd voor hebben omdat ze bepaalde zorgtaken voor familieleden op zich nemen. Of misschien komt het doordat directies van uitgeverijen, hoofdredacteuren en jurys van filmfondsen grotere deel uit mannen bestaan. Hoe het ook zij, ook als je kijkt naar wat er vandaag in de zalen draait, is het percentage vrouwelijke regisseuses bedroevend.

Actrice Frances McDormand zegt dat er less grondig aan het veranderen is in Hollywood. Met haar actueel werk in de film *Three Billboards outside Ebbing, Missouri* viel ze in de prijzen bij de Golden Globes en werd ze genomineerd voor een Oscar. Ze veroorzaakt het soort vrouw dat we niet elke dag zien in Amerikaanse films: een leeuwin van een moeder die koste wat het kost de moordenaar van haar dochter wil vinden.

— JASMIJN POST
ILLUSTRATIE: WILLE VERNOCKE

Als McDormand haar prijs in ontvangst neemt, zegt ze dat er bijzonder veel opleggen van de "tectonic shift" van de machtsstructuren in Hollywood. Het afgelopen jaar hebben vrouwen zich over de hele wereld uitgesproken over de seksistische cultuur in hun sector, beginnend bij de filmindustrie. "Trust me," zegt McDormand. "The women in this room tonight are not here for the food. We are here for the work." Nu de erkenning voor al die andere hardwerkende actrices en regisseuses nog. Het Brusselse filmfestival Dames Draaien—Elles Tournent—doet precies dat: het werk van vrouwelijke regisseuses uit de ontzichtbaarheid halen. Het festival vierde afgelopen weekend zijn clende verjaardag. Je kunt je afvragen of het nodig is dat er speciale festivals zijn om het werk van vrouwen te promoten. Ik denk het wel. Zolang het evenwicht in de lijsten van mensen die geen moeite doen om werk van vrouwen te vinden, op IMDB en Goodreads 95-5 is, wel. Je kunt er niet op vertrouwen dat consumenten zelf op zoek gaan naar filmmaaksters en schrijfsters. De creatieve industrie heeft de hulp van programmamakers nodig om hun werk onder de aandacht te brengen.

Fear and love in America

EN It did not escape The Academy's notice that Mexican storyteller Guillermo del Toro has surpassed himself in *The Shape of Water*. It rewarded his fairy-tale about eggs, sex, loneliness, and fear of the other with thirteen Oscar nominations. — NIELS RUËLL

BRUZZ | REVIEW

For a long time, Guillermo del Toro's Spanish films far outstripped his American work. *Mimic*, *Blade II*, and *Pacific Rim* paled in comparison with *Cronos*, *El espejo del diablo*, and *El laberinto del fauno*. In 2015, the refined gothic horror film *Crimson Peak* proved that this curse could be broken, and *The Shape of Water* has vanquished it for good. Del Toro is at his best when he unleashes his imagination on dark fairy tales for adults that have a good balance between form and content, entertainment and artistry, politics and magic. A mysterious swamp creature is being kept in the water tank of a shadowy military scientific laboratory in an America suffering from Cold War-induced paranoia. A fascist soldier (Michael Shannon) wants to make the humanoid amphibian talk by torturing him. Soviet spies wait for their chance to take advantage. But the mute janitor (a stellar performance from Sally Hawkins) secretly treats him to boiled eggs, dance, music, and the other joys of life. A passionate love grows between these two lonely, wordless souls that would make many lovers green with envy. But can it blossom in an America dominated by racist, homophobic, white brutes who are only interested in shiny cars and look down on (or worse, attack) everything and everyone different? Don't spend too much

time looking for contemporary relevance. It's there, pure and simple. The winner of the Golden Lion in Venice is also a joy to watch thanks to its wondrous sets, irresistible stylization, and sumptuous camerawork. In Del Toro's work, enchanting is not the same thing as saccharine or moronic. He juggles with various genres, referring to B-movies like *Creature from the Black Lagoon*, comedies with Shirley Temple, and the incredible dance films of Fred Astaire & Ginger Rogers, but he uses them all to weave his own poetry. Arming by being disarming.

NL In een luchtuil-wetenschappelijk laboratorium, in een Amerika dat behoest wordt door Koude Oorlogsgrootmoed, wordt een mensachtige amfibie vastgehouden. Een fascistische soldaat wil het creaum door torturing van de poot loslaten, terwijl Russische spionen hun kans zwerven. Maar het is de doodsommige conciërge (een geweldige Sally Hawkins) aan wie het weer zijn huid verliest. Hij speelt een passioneel liedje tussen de twee spraakloze zielens. De winnaar van de Gouden Leeuw van Venetië is ook een genot om te bekijken dankzij de fantastische sets, de onweerstaanbare stijl en het weelderige camerawerk.

FR Une mystérieuse créature amphibie est retenue dans un laboratoire militaire doux de l'Amérique pendant les années Guerre froide. Un soldat fasciste (Michael Shannon) veut faire parler la créature par la torture. Des espions soviétiques attendent le bon moment pour agir. Mais la concierge sourde-muette (une magnifique performance de Sally Hawkins) finit son chant aux joies de la vie. Un amour passionné tempore des deux Ames solitaires et muettes. Le film qui a remporté le Lion d'or à Venise est aussi un plaisir pour les yeux grâce à ses décors fantastiques, son style irrésistible et sa photographie sublime.

